

дѣхсе царь на-сичкіатъ свѣтъ. Бѣлкимъ се повѣрна
 честьта ми пакъ на мене, но невѣрѣвамъ да се ѿ-
 бѣсатъ главѣте на-сичкіатъ свѣтъ на єдинъ косъмъ.
 Кантаркѣсъ рѣкълъ: главата ми ѿдрежи ако ни є
 тѣй. Алексѣандръ като ги глѣдалъ защо се совѣтѣ-
 ватъ, размѣлсе, ѿ преди да го сѣловатъ, тѣрналъ
 си рѣката въ шлѣмѣтъ, ѿ ѿскадилъ прѣстинѣтъ на-
 царѣца Клеопатра, когото бѣлъ зѣлъ въ Троада,
 коѣто ѿмалъ камень лѣкавъ, ѿ го тѣрналъ на прѣ-
 стѣтъ си. Даріѣй, като мѣ рѣкълъ Кантаркѣсъ тѣ
 дѣмы, рѣкълъ на вѣстникѣтъ: человекѣ, много ми
 дѣматъ защо приличашъ на Алексѣандра. Алексѣандръ
 ѿтвѣщѣлъ, ѿ мѣ рѣкълъ: ѿ царь Даріѣе! азъ за-
 що то приличамъ на Господаря си Алексѣандра, за
 това мѣ самъ ѿ много возлюбленъ, ѿ ѿмамъ най
 голѣма пѣчесть ѿтъ дрѣгите. Много человекѣцы се
 ѿзлѣговатъ, ѿ ми се поклѣнатъ, понеже сѣкатъ за-
 що азъ самъ Алексѣандръ. Даріѣй като чѣлъ дѣмыте
 Алексѣандрови, падналъ въ голѣмъ мѣсѣлъ какво да
 направи да се непостраѣи послѣ. ѿтъ горчивинѣ-
 та си ритналъ трапѣзата съ нозѣте си, станалъ
 ѿтъ вечерѣта, зѣлъ фанарѣте съ свѣщѣте, ѿ влѣ-
 зналъ въ палатѣтъ си да се совѣтѣва. А Але-
 ксандръ ѿстаналъ на трапѣзата съ нѣкой си начал-
 ницы въ темнината.

АЛЕКСАНДРЪ СЕ ИЗБАВЛѢВА ѿТЪ ДАРІѢ.

Тогѣва Алексѣандръ сѣблѣкалъ си дрѣхите, ѿ
 щѣтътъ си тѣрналъ на възглавница, като чи щѣлъ